

Tony Richardson, va treballar tant en l'àmbit cinematogràfic com el teatral. Les seves pel·lícules que tractaven de la classe treballadora urbana britànica van incloure alguns èxits teatrals anteriors, adaptats al cinema. Juntament amb Lindsay Anderson i Karel Reisz van fundar la revista cinematogràfica *Sequence*. Algunes de les seves pel·lícules més destacades van ser: *La soledad del corredor de fondo*, *Mirando hacia atrás con ira*, *Sabor a miel*,

Lindsay Anderson, els seus principis es troben en el periodisme; sent un dels primers editors de la revista de cinema *Sequence*. També va escriure a la revista *Sight and Sound* i altres revistes la qual cosa el va permetre començar a realitzar documentals i a dirigir al 1948.

Va ser ell qui va posar el terme Free Cinema al moviment que s'estava vivint en el cinema britànic.

El seu cinema estava molt relacionat amb el moviment social, sent principalment un cinema de caràcter social i reivindicatiu de la classe obrera britànica.

Algunes de les seves pel·lícules més destacades van ser: *If*, *Un hombre con suerte*, *El ingenuo salvaje*.

Jack Clayton, s'inspirava sobretot d'obres literàries per portar a terme les seves adaptacions de cinema. Degut això, a que la majoria dels seus llargmetratges van ser adaptacions de novel·les, se'l pot considerar el cineasta britànic més literari, sense deixar de costar els recursos que oferia el cinema.

Les seves pel·lícules eren elaborades cuidadosament, però també contenien moments d'espontaneïtat i cruïda

Una de les seves pel·lícules més destacades va ser: *Un lugar en la cumbre*

Ken Loach, encara que no pertany a la corrent de Free Cinema, sinó del cinema social anglès, va començar la seva carrera dins el Free Cinema. Es va veure molt influenciat per el canvi de direcció que va prendre indústria cinematogràfica britànica, moment que el va ajudar amb la seva visió crítica amb les injustícies socials, donant a certs col·lectius la veu que ells no varen saber treure per altres mitjans.

A partir dels anys 60 va començar amb una sèrie de docudrames acostant-se a la problemàtica de la pobresa i la vivenda al Regne Unit.

Una de les seves pel·lícules més destacades va ser: *Kes*

Karel Reisz, va ser un dels joves directors associats amb el Free Cinema a finals dels 50 i principis dels 60. Encara que va costar que triués en el món del cinema va obtenir un respecte i estima de la crítica com cineasta i crític.

Més tard, amb el seu treball com director teatral, també es va fer notar.

Algunes de les seves pel·lícules més destacades van ser: *Sábado noche, domingo mañana*, *La mujer del teniente francés*, *Todo el Mundo sueña*

Richard Lester, va ser un director estatunidenc atret pel cinema britànic. També se'l coneix per haver dirigit algunes pel·lícules dels Beatles.

Una de les seves pel·lícules més destacades al límit del Free Cinema i que va ser una de les primeres del cinema pop va ser: *Qué noche la de aquel día*.